

jaa kan man altid senere, naar dette viser sig heldigt, gaa videre. Reformen bestaar deri, at, medens tidligere Brevsamlingssteder ikke have kunnet udveksle Pakker, Pengebreve, Postanvisninger, Postoprævningsforsendelser, uden at de skulle passere et regnskabsførende Postkontor, bliver det nu saaledes, at Jærnbanebrevsamlingsstederne og Brevsamlingsstederne for Diligencerouter kunne direkte udveksle Pakker af enhver Vægt inden for det almindelige i Postloven bestemte Maksimum og endvidere Pengebreve og Pakker med angiven Værdi af indtil 200 Kr., for saa vidt de skulle udbringes til Adressaterne, og indtil den angivne Værdi af 500 Kr., for saa vidt de skulle afleveres paa eller afhentes fra vedkommende Brevsamlingssted. Derimod har Ministeren ikke kunnet gaa ind paa, at der fandt nogen direkte Udveksling af Postanvisninger og navnlig af Postoprævningsforsendelser Sted fra Brevsamlingsstederne, og det have vi ogsaa vel kunnet forstaa, idet Brevsamlerne jaa maatte gøres til Kasseembedsmænd, hvis man vilde opgive den Fordring, at saadanne Forsendelser skulde passere en regnskabsførende Postekspedition. Dette vilde jo være en jaa vidtgaende Foranstaltning, at man ikke for Øjeblikket og uden nærmere Overvejelse kunde gaa ind derpaa. Vi mene imidlertid at denne Foranstaltning allerede ikke vil have ringe Betydning. Der er endvidere foreslaaet for de nævnte Brevsamlingssteder en fast Kontortid og udvidet Frimærkesalg. — Det næste Spørgsmaal er adskilligt større endnu, og det er det om en almindelig Lovgivning angaaende Telegraf- og Telefonvæsenet. Herom har Udvalget haft gentagne Samraad med den højtærede Trafikminister, og jeg skal kortelig fremsætte, hvorledes denne Sag staar. Klart er det jo, at der er meget betydelige Ulemper forbundne med den bestaaende Ordning. Vi leve jo under ganske anarkiske Tilstande med Hensyn til Telefonvæsenet — ja teoretisk set ogsaa med Hensyn til Telegrafvæsenet, men der er jo Forholdet praktisk ordnet, saaledes at Ulemperne ikke mærkes. Telegrafvæsenet er nemlig oprindelig herhjemme skudt frem ad delvis privat Vej ligesom Telefonvæsenet. Adskillige af de interurbane Ledninger, s: Ledninger mellem By og By, ere oprindelig opstaaede som private Ledninger. Efterhaanden har Staten erhvervet flere og flere af dem, indtil ved Lov af 28de Maj 1870 Regeringen bemyndigedes til at indløse de bestaaende private Anlæg og indlemme dem i Statstelegrafnettet. Denne Bemyndigelse blev dog ikke fuldt ud benyttet. Der blev tilbage de private Jærnbaners Telegrafledninger, som ikke bleve indløste.

S alt væsentligt kan man dog imidlertid sige, at nu er vort Telegrafnet et Statstelegrafnet, og der er ingen Konkurrence her fra privates Side. Men, som sagt, nogen Lovgivning paa dette Omraade have vi ikke; det er formest private tilladt at anlægge Telegrafledninger undtagen over Sjøterritoriet, thi der har man altid efter almindelige Regler fastholdt den Opsættelse, at saadanne Telegrafledninger, altsaa fra den ene Landsdel til den anden, kun kunne anlægges af Staten. Saa kom Telefonvæsenet op, og det har, som bekendt, udviklet sig lige indtil det sidste Par Aar udelukkende ad privat Vej. Da Telefonvæsenet begyndte at stige op, jaa Regeringen meget vel, at det var uheldigt, at der saaledes paa ganske ukontrolleret Maade opstod en privat Konkurrence med Statstelegrafvæsenet, en Konkurrence, der nu i de senere Aar har vist sig næsten ødelæggende for Statstelegrafens økonomiske Status, og Indenrigsminister Steen indbragte derfor i 1883 i Folketinget Forslag til en Telegraf- og Telefonlov, hvorved der blev forbeholdt Staten Eneret til Anlæg af Telegraf- og Telefonlinier under visse nærmere bestemte Regler og dette Forhold i det hele lovordnet. Det var jo imidlertid i den guldne Periode, som vi vel have kendt her til Lands paa Lovgivningens Omraade: alt visnede, og dette i og for sig fortsættelse af Lovforslag visnede ogsaa! Siden er der ikke rørt ved Sagen, og det har da vist sig, at det private Telefonvæsen har udviklet sig ganske overordentlig stærkt. Der er nu her til Lands ikke mindre end 56 Telefonselskaber med tilsammen 10,500 Abonnenter. Hvor uhyre stærk Udviklingen har været, kan man skønne ved at jævnføre Forholdene her med Forholdene i andre Lande. Et jaa højt udviklet Kulturland som Tyskland har kun 1 Telefonabonnent for hver 700 Indbyggere, medens vi her have 1 Abonnent for hver 190 Indbyggere. Det er altsaa en meget stærk Udvikling, her er det. Hvis man imidlertid vilde spørge, om denne Udvikling har været tilfredsstillende for Publikum og for Staten, maa Svaret ganske sikkert blive benægtende. For Publikum har Udviklingen ikke været tilfredsstillende, fordi de private Telefonselskaber, om de end have været i Stand til at magte Opgaven inden for Byerne og til Dels ved Forbindelserne mellem Byerne og de nærmest liggende Landdistrikter, gennemgaaende have vist sig ude af Stand til at magte den interurbane Telefonering. Her ere Ledningerne mange Steder ganske overordentlig utilfredsstillende. Paa Sjælland ere dog $\frac{1}{3}$ af Ledningerne Dobbeltledninger, medens i de øvrige